

Tâm Tình

20 Năm

Dạy Việt Ngữ

Vũ Bích Hải

Thấm thoát đã hơn 20 năm tôi giúp cho Trường Việt Ngữ Saddleback tại Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp. Thời gian 20 năm không phải là quá ngắn, tuy nhiên không thể

đủ để so sánh với nhiều bậc thầy cô khác còn hy sinh gấp bội. Đối với tôi đó là một hành trình với biết bao thăng trầm, những kỷ niệm vui buồn lẫn lộn. Bây giờ, sau 20 năm nhìn lại sự cộng tác giảng dạy tiếng Việt nơi xứ người của mình, khơi dậy những tâm tư âm thầm làm cho tôi hồi tưởng lại như mới hôm nào.

Sau khi lập gia đình vào năm '94, tôi dọn về thành phố Laguna Niguel và gia nhập vào Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp. Tôi đến

với trường vào năm '96 qua một cách hết sức tình cờ. Lúc đó, chủ yếu là chỉ muốn làm một việc thiện nguyện gì đó để giúp cộng đoàn vì là bản đạo mới. Nhưng có thể vì ước mơ làm cô giáo cũng như lòng mến trẻ em và sự thiết tha duy trì tiếng Việt, tôi đã cộng tác với Trường Việt Ngữ Saddleback và giúp dạy lớp Mẫu Giáo. Từ đó ước mơ trở thành cô giáo của tôi ngày nào đã được trọn vẹn.

Lúc đó cộng đoàn còn rất nhỏ bé, trường có khoảng 70 học sinh và 12 thầy cô. Trong những năm đầu đi dạy, vì thiếu kinh nghiệm và quên rằng phần đông các em sinh ra ở Hoa Kỳ với ngôn ngữ chính sử dụng là Anh ngữ, tôi đã dạy như cách ở Việt Nam theo những thầy cô mà tôi đã học qua. Thầy cô là cha mẹ (rất kỷ luật), cho nên đã gặp rất nhiều khó khăn, thậm chí có lần làm vài trò khóc. Vài năm sau, tôi rút kinh nghiệm cùng với sự học hỏi từ các thầy cô khác, tôi bắt đầu thay đổi

cách dạy của mình để thích hợp và lôi cuốn các em hơn. Có khi là cô giáo, khi là cha mẹ và cũng có lúc tôi phải tự đặt mình là học sinh để mong thấu hiểu và chia sẻ tư tưởng của các em. Tôi cũng thường làm bánh, tặng quà cho các em

trong những dịp lễ và thưởng khi các em làm bài đạt điểm cao. Tôi cũng ráng dạy xen kẽ vào bài giảng những bài hát nhi đồng, ca dao, văn hoá và phong tục Việt Nam, để giúp lớp vui nhộn hơn. Vì vậy, có nhiều thầy cô lần

phụ huynh thường nói đùa với tôi là "vừa dạy vừa dụ học sinh". Riêng tôi luôn vui mừng không tả được mỗi khi thấy các em đến lớp, cho nên không ngại nếu phải làm thêm bánh hay thưởng thêm quà.

Văn Nghệ” (có lẽ vì thấy tôi yêu thích trẻ em và thích múa hát), giúp cho lòng tôi cảm thấy trẻ lại khi được hướng dẫn các em qua những điệu múa dân tộc trong trang phục áo bà ba, áo dài, nón lá, áo tứ thân v. v... cũng như sự tiếp xúc hằng tuần với các em thật là dễ thương và vui nhộn.

Hơn 20 năm qua, tôi đã được cơ hội dạy qua lớp Mẫu Giáo, Lớp 1, Lớp 2, Lớp 4 và có năm lại được thăng chức lên dạy lớp Đàm Thoại nữa (lớp cao nhất của trường). Dù ở bất cứ trình độ nào, tôi đã không ngừng cố gắng hết sức mình. Có những thời gian khó khăn tưởng chừng không thể vượt qua trước những sự va chạm khi dạy hay đối đầu với cá tính của các em trong tuổi mới lớn (Trong đó có cả 3 con của tôi), nhưng chính trong hoàn cảnh đó đã thử thách lòng yêu trường của tôi. Chỉ cần nhìn những khuôn mặt ngây thơ của các em rúng hết sức đánh vần từ chữ A rồi tập dần trả lời tên tuổi của mình, đã giúp cho tôi thêm sự kiên trì và phấn khởi để tiếp tục con đường giảng dạy. Dù rằng các em trong những lớp rất khác biệt nhau về tuổi tác, cá tính, hay khả năng, tất cả các em đều thật dễ yêu.

Từ đó đến nay, mỗi năm tôi lại được trau dồi kiến thức và học hỏi thêm về ngôn ngữ của nước mình qua những khoá Tu Nghiệp Sư Phạm. Thêm nữa, Ban Điều Hành của trường còn mời tôi giữ chức vụ “Trưởng ban

Giờ đây nhìn thấy trường đã phát triển với số học sinh lên gần 150 em, và 26 thầy cô lẫn phụ giáo với con tôi đang là phụ giáo cho lớp, tôi chỉ biết luôn cảm tạ Thiên Chúa đã cho tôi có sức khoẻ và thời gian để giúp trường. Tôi cũng xin gởi lời cảm ơn sâu xa nhất đến tất cả quý thầy/cô giáo cũng như Ban Điều Hành của trường trong suốt thời gian qua, đã cho tôi cơ hội học hỏi rất nhiều từ cách giảng dạy lớp cho đến cách làm việc với nhau; quý ân nhân/phụ huynh đã bảo trợ và giúp cho trường với biết bao công lao, tài chánh và thời giờ và đặc biệt nhất là các em học sinh thân thương đã tặng cho tôi những món quà vô giá - ánh mắt, nụ cười hồn nhiên, vui tươi của tình thầy trò.

Tôi xin mến chúc cho trường luôn tiến triển, tất cả thầy cô luôn có nhiều sức khoẻ và bền tâm vững chí chung tay góp sức hướng dẫn duy trì nền văn hoá Việt Nam cho các thế hệ sau.

